

PARLA

Orijinal adı: Shine

© 2020, Jessica Jung ve Glasstown Entertainment

Yazan: Jessica Jung

Çeviren: İdil Bostan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Aralık 2023 / ISBN 978-625-6932-54-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Parla

DEX KOPYA

Jessica Jung

Çeviren: İdil Bostan

**DE
X
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Altın Yıldız'larım...
ve hayatımdaki en parlak ışık
olan Krystal'e

DEXKORRYA

Bir

Başını kaldır, bacak bacak üzerine at. Karın içeri, omuzlar geriye. Bütün dünya en yakın arkadaşınmış gibi gülümse. Kamera yüzüme odaklanırken bu sözleri zihnimde tekrarladım. Pembe dudak parlaticısı sürülmüş dudaklarım, “bana bütün sırlarını söylemek istemez misin” diyen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ama muhtemelen söylememeliydiniz. Hani iki kişinin bildiği sır değildir derler ya? Eh, benim dünyamda bu fazlasıyla doğrudu. Burada gözler her zaman üzerinizdeydi ve sırlar gerçekten ölümünüze sebep olabilirdi. Ya da en azından, parlama şansınızın ölümüne sebep olurdu.

“Kızlar, çok heyecanlı olmalısınız!” Röportaj yapan kişi yağlı, arkaya yatırılmış saçları olan beyaz tenli orta yaşlı bir adamdı. Cafcaflı pembe saten kravatı ve kırmızı gömleği böyle dikkat dağıtıcı olmasaydı yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim. Hevesle öne doğru eğilip karşısında oturan dokuz kıza baktı. Dalgalı saçlarımız kusursuz bir şekilde omuzlarımıza dökülüyor, yüzlerimiz yıllarca ten beyazlatıcı maskeler kullanmaktan parlıyordu. Üst üste attığımız pürüzsüz bacaklarımızın bükülme açısından, pastel renkli gökkuşağı tonlarındaki ince topuklularımızın diziliş sırasına kadar her şey önceden belirlenmişti. “Bütün müzik şovlarında birinci sı-

rayı aldınız, hem de ilk klibinizle! All-Kill'den* bir ödül uzaktasınız! Nasıl hissediyorsunuz?"

"Daha heyecanlı olamazdık" diye hevesle atladı Mina, kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. Ona uymak için gülümseyince yüz kaslarını ağrıdı.

"Rüyalarımız gerçek oldu" diye onaylayan Eunji, bir balon şişirerek ağzındaki çilekli sakızı patlattı.

"Bunu birlikte yapma şansına sahip olduğumuz için minnettarız" diye araya girdi Lizzie, gözleri kat kat sürülmüş gümüş farla parlıyordu.

Röportajcının gözleri parladı, bir sır verirmiş gibi öne doğru eğildi. "Peki hepiniz iyi mi anlaşıyorsunuz? Yani, bu grupta dokuz inanılmaz güzel kız var. Her zaman kolay olamaz."

Sumin yumuşak bir şekilde gülerek, parlak kırmızı ruj sürülmüş dudaklarını büzdü. "Hiçbir şey *her zaman kolay* değildir" dedi. "Ama biz bir aileyiz. Ve aile her şeyden önce gelir." Yanında oturan Lizzie'nin koluna girdi. "Biz birbirimize aitz."

Röportajcı elini kalbine götürdü. "Ne kadar tatlı. Peki birlikte çalışmanın en sevdiğiniz yanı nedir?" Gözlerini yavaşça grubun üzerinde gezdirip en sonunda bana döndü. "Rachel?"

Gözlerim ânında röportajcının arkasında duran kameraya kaydı. Kameranın bana odaklandığını hissedebiliyordum. *Başını kaldır, bacak bacak üzerine at. Karnını içeri çek, omuzlarını geriye at.* Yıllardır bu an için hazırlanıyordum. Kocaman gülümseyip, röportajcıyı en iyi arkadaşım haline getirdim. Ama zihnim tamamen boştu.

Bir şey söyle, Rachel. Ne olursa. Beklediğin an işte bu. Ellerim terliyordu, sessizliğim odayı doldururken diğer kızların oturdukları yerde rahatsızca kıpırdandıklarını görebiliyordum. Kamera üzerindeki bir spot ışığı gibi, tenimi gıdıklayıp beni yakıyordu. Boğazım kurumuştur, konuşmak neredeyse imkânsızdı.

Sonunda, röportajcı iç çekip bana acıdı. "Birlikte çok şey atlat-

* All-Kill, bir K-pop grubunun şarkısının sekiz büyük K-pop listesinde aynı anda birinci sıraya yükselmesidir. (ç.n.)

tınız, yedi sene boyunca çalışıp büyük bir çıkış yaptınız! Bu tam da umduğum gibi bir deneyim miydi?" Gülümsedi, daha kolay bir soruya geçmişti.

"Evet" dedim boğuk bir sesle, gülümsemem hâlâ yüzüme yapışmıştı.

Konuşmayı sürdürdü. "O halde büyük çıkışınızdan önce kız grubu aday olarak hayatınızdan biraz bahset. Aday evinde yaşamamanın en sevdiğin yanı neydi?"

Terli ellerimi fark ettirmeden altımdaki deri koltuğa silerken verecek bir cevap bulmak için zihnimi zorladım. Aklıma bir fikir geldi. "Başka ne olabilir?" dedim, elimi kaldırarak beyaz ve mor çizgilerle süslenmiş manikürlü parmaklarımı sakarca kameraya doğru salladım. "Tırnaklarımı boyayan sekiz kız olması. 7/24 kuaforde yaşamak gibi!"

Tanrım. Neyin var benim? Az önce aday eğitiminin en iyi yanının sekiz kızın manikürümü yapması olduğunu mu söyledim gerçekten?

Neyse ki röportajcının yüksek sesli kahkahası odada yankılandı, bedenimin rahatladığını hissettim. *Pekâlâ, bunu yapabilirim.* Ben de gülerek ona katıldım, diğer kızlar da çok geçmeden gülmeye başlamıştı. Röportajcı bana kaypak bir gülümseme gönderdi. *Ey-vah.* "Rachel, baş vokalist olarak yeteneğinle ilgili birçok övgü aldın. Sence senin yeteneğin diğer kızlara da kendilerini geliştirip daha çok çalışmak için ilham veriyor mu?"

Bunun üzerine kızardım, yanaklarımdaki rengi gizlemek için ellerimle yüzümü kapattım. Başım yine uğuldamaya başlamıştı. Bu sorulara cevap vermek için binlerce defa çalışmıştım, ama ne zaman kameranın önüne geçsem donup kalıyordum. Işıklar, röportajcılar, milyonlarca insanın beni izlediğini bilmek... sanki zihnim bedenimden ayrılıyordu ve ne kadar çalışıp hazırlanırsam hazırlanayım, ikisi bir türlü birleşmiyordu. Röportajcının yüzündeki gülümsemenin gittikçe daha donuk bir hal aldığını görünce boğazıma golf topu büyüklüğünde bir yumru oturdu. *Lanet. Ne kadardır cevap vermemi bekliyor? "Yani, yetenekli olduğum kesin"* diye ağzımdan kaçırdım. Göz ucuyla Lizzie ve Sumin'in kaşlarını

kaldırarak bakiştıklarını gördüm. *Lanet*. “Dur biraz, ama *en* yetenekli değilim tabii. Yani, şey, gruptaki herkes... bütün kızlar. Hepimiz...”

“Sanırım Rachel’in kastettiği şey, hepimiz yaptığımız işi seviyoruz ve her gün birbirimize ilham veriyoruz” diye araya girdi Mina. “Grubun ana dansçısı olarak, babamdan güçlü çalışma etiği hakkında çok şey...”

Hoparlörlerden duyulan ders ziliyle sözü yarım kaldı. Kame-ralar bir anda kapandı ve röportajcı yüzündeki gülümsemeyi sil-di. Acele etmeden ceketini yavaşça çıkarırken, saten gömleğinin koltuk altlarındaki büyük ter izleri ortaya çıktı. DB Eğlence şirketinin en iyi K-pop yıldızı adaylarından olan dokuzumuz, röportaj denememizin medya değerlendirmesinin sonuçlarını bekliyorduk. “Haftaya sizden daha fazla enerji görmek istiyorum. Unutmayın, aday olmakla DB K-pop yıldızı olmak arasındaki tek fark, bunu ne kadar istediğinizdir! Eunji...” Eunji gözlerini kocaman açarak korku dolu bakışlarla ona baktı. “Daha kaç defa söyleyeceğim, röportaj denemelerinde sakız çiğnemek yok diye! Eğer bir kez daha çiğnersen seni doğruca yeni başlayanların sınıfına gönderirim.” Eunji’nin yüzü bembeyaz olmuştu, üzüntüyle başını eğdi. “Sumin! Lizzie!” İki de başlarını kaldırdı. “İkinizden de biraz daha kişilik görmek istiyorum! Kimse söyleyecek ilginç bir şeyleri olmadığı gerçeğini makyajla örten yıldızları görmek için bir K-pop konserine iki yüz bin won* ödemez.” Lizzie ağlayacak gibi duruyordu, Sumin’in yanakları ise dudağındaki parlak kırmızı rujun rengine dönmüştü. Röportajcı en sonunda bana doğru dönüp, bıkkın bir sesle, “Rachel, bunu daha önce de konuştuk. Sesin ve dans yeteneğinin daha önce gördüğümüz kişiler arasında en iyisi, ama bu, işin yalnızca bir kısmı. Eğer bir röportaj denemesinde bile beni ikna edemiyorsan, her gece büyük kalabalıkların önünde nasıl performans sergileyeceksin? Ya da canlı seyircilerin önünde gerçek röportajlar vereceksin? Senden daha fazlasını bekliyoruz.” Başını hafifçe sallayıp ön cebinden sigarasını çıkararak prova odasından ayrıldı.

* Güney kore para birimidir. 1 won 0,022 Türk Lirasına eşittir. (e.n.)

Son bir saattir oturduğum ufak tabureden neredeyse eriyerek kalktım, giydiğim ince topukluların verdiği acıyı azaltmak için sağ bacağıma masaj yaparken yüzümdeki gülümseme soldu. Bunların hepsini daha önce de duymuştum. *Daha iyisini yap, Rachel. Kameranın önünde rahat davran, Rachel. K-pop yıldızları daima sevecen, zarif ve kusursuz olmalıdır, Rachel.* Converse'lerimi ayağıma geçirmek için dönerken acıyla homurdandım. Mina oturduğu yerden bana bir bakış attı.

"Yine ne var?" diye iç çektim.

Elini kaldırıp kusursuz bir şekilde manikürlü tırnaklarını gösterdi. *"Manikürünü yapan sekiz kızın olması mı? Ciddi misin? Biz senin hizmetçilerin değiliz, Rachel."* Gözlerini devirdi. *Diyene bak,* diye içimden geçirdim. DB'deki diğer adaylar içerisinde birinin hizmetçisi varsa o da Mina'ydı. Kore'nin en köklü ve en güçlü zengin ailelerinden olan, C-MART ailesi olarak da bilinen Choo ailesinin en büyük kızıydı. Ülkenin her yerinde turuncu ve beyazlı C-MART mağazalarından binlercesi vardı, kimchi'den * Yakult'a, taze japchae** ve üzerinde Sanrio çakması karakterlerin olduğu, Korece ve İngilizcenin karışımı "Annen benim hamster'ım" gibi tuhaf şeyler yazan neon sarısı tişörtlere kadar her şeyi satıyordu. Yani Mina fazlasıyla zengindi ve tam bir baş belasıydı. "Senin yüzünden bu medya eğitimi derslerini alıyoruz, farkındasın değil mi?" Yanaklarım alev aldı. Bu doğrudu. Doğru olduğunu biliyordum. Ama bunu Mina'dan duymaya ihtiyacım yoktu. "En azından sorulara pijama partisindeki küçük bir kız gibi değil de bir K-pop yıldızı gibi cevap vermeyi deneyemez misin? Yoksa zavallı Amerikalı prensesimize fazla mı gelir?"

Gerildim. Amerika'da, aslında tam olarak New York'da doğduğum bir sır değildi. Ama bugün zaten sabah dersine üç dakika geç kaldığım için dans eğitmeninden azar yemiş ve röportaj deneyimi mahvetmişim, bu yüzden Mina'nın tavırlarıyla uğraşacak havada değildim. "Röportajcının sana hiç kişisel bir soru sorduğu-

* Güney Kore'de yemeklerin yanında sıkça servis edilen lahana turşusu. (ç.n.)

** Güney Kore mutfağından, tava erişte ve sebzelerin kızartılarak yapıldığı yemek. (e.n.)

nu hatırlamıyorum, Mina. Belki de sandığın kadar ilginç biri değildir.”

“Ya da belki de pratik yapmaya ihtiyacım yoktur” dedi Mina.

İç çektim. Bu sabah kahvaltı etmemiştim, ama Mina’yla ağız dalaşına girmek için bir, hatta iki öğün yemek yemem gerekirdi. Topuklu ayakkabılarımı eski beyaz deri çantama koyarak arkamı döndüm.

“Ne oldu, şimdi de benimle konuşmak için fazla mı iyi oldun? Umma’n* sana hiç terbiye vermedi mi?”

“Ondan ne bekliyorsun ki?” dedi Lizzie, ufak el aynasında rimelini tazelerken. El aynasını kapatıp gözlerini indirerek bana baktı. “Tatlı küçük Prenses Rachel, annesi aday evine adım atmasına bile izin vermiyor. Belki de bu yüzden hepimizin oturup manikür yaptırmaktan başka işimiz olmadığını sanıyordur.”

“Bay Noh’un gözdesi olmak güzel olmalı” dedi Eunji iç çekerek. “Yani, bazılarımız bu yere gelebilmek için canını dişine takıp çalıştı. Hepimiz DB’nin yöneticisinden torpilli değiliz.”

“Kendini *bazılarımız* sanmıyorsun herhalde” dedi Sumin, hızla dönüp Eunji ile yüz yüze geldi. “En son ne zaman bir şeyi başarmak için ter döktüğünü gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Ter demişken, kendine biraz çeki düzen versen iyi olur, tatlım” dedi Eunji, parmağıyla havada bir daire çizip yüzünü gösterdi. “Yüzün biraz... parlak gözüküyor.”

“Öyle mi, senin de burnun biraz estetik gözüküyor” diye tersledi Sumin.

“İkiniz başımı ağrıtırıyorsunuz!” Lizzie, Mina’ya mızızlık yaptı. “Sunbae, sustur şunları!”

Mina gülümsedi. “Tabii, Lizzie, hayatım. Neden tekrar kameraları açmıyoruz? Hemen susarlar. Dur biraz... bu sadece Rachel’da işe yarar!”

Yüzüm öfke ve utançla yanarken odadakiler kakhahalara boğuldu. Karşılık vermem gerekirdi, ama vermedim. Asla vermezdim. Annemin tavsiyesine uyduğum için sessiz kaldığımı

* Korece, anne anlamında. (ç.n.)

düşünmek hoşuma gidiyordu –hani şu, büyüklük sende kalsın, terlediğini görmelerine izin verme; Amerikan feminist zihniyetin sloganları– ama boğazıma oturan devasa yumru aksini söylüyordu. Ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp ayağa kalktım. “İzninizle” dedim, kapiya yönelerek.

“Ah, iznin var” dedi Mina masumca. Gözümün ucuyla diğer kızlara işaret verdiğini gördüm. Kendi aralarında fısıldaşırken hepsinin yüzlerinde kurnaz bir gülümseme vardı.

DB Eğlence şirketinin aday eğitim kampüsü, tıpkı buradan çıkan K-pop yıldızları gibiydi: kusursuz, parlak ve tam anlamıyla göz alıcı. K-pop’un başkenti Cheongdam-dong’daki en gözde mekândı. Adaylar yazları çatı katı bahçesinde yoga ve pilates yapar, en ufak bir güneş lekesi bile almamak için şemsiye altındaki yerleri kapmak üzere yarıştı. İçeriye ise doğrudan Seoroksan’dan gelen pınar suyunun aktığı devasa çeşmeler, tik ağacı ve mermer kaplı lobiler süslüyordu. DB yöneticileri çeşmelerin potansiyelimizi gerçekleştirirken iç huzura ermemize yardımcı olmak için orada olduğunu söylese de, hepimiz bunun ne büyük bir yalan olduğunu biliyorduk. Burada iç huzur falan yoktu.

Özellikle de her gün yüzümüze bakan yıllık olduğu sürece.

Yıllık (buradaki adayların çoğunun gerçek bir lise yıllığı olmadığı için böyle deniyordu) ana kanattaki lobide çeşmenin etrafındaki duvarların adıydı, bu duvarlara DB’nin eğitim programıyla çıkış yapmış her K-pop yıldızının çerçevesiz portreleri asılmıştı. Kusursuz gülümsemeleri ve parlak saçları ile bu portreler, biz ölümlü adaylar dersten derse koşarken bize hayallerimizi hatırlatıyordu. Duvarın tam ortasında, hepimizin bir gün kendisini görmeyi umduğumuz yerde, Seul müzik listelerine birinci olarak girmiş DB solo yıldız ya da grubun isimlerinin olduğu altın bir plaket asılıydı.

Oradan geçerken durup baktım, yıllar önce ezberlediğim isimleri okurken gözlerim doldu. Pyo Yeri, Kwon YoonWoo, Lee Jiyoung... ve en yeni olarak da NEXT BOYZ. Kalbim her K-pop yıldızı

adayının iyi tanıdığı stres, panik ve sıvı kaybı karışımı duyguyla sıkıştı. Felâkete dönen röportaj denememi düşündüm. O ânı hatırlayınca irkilerek adımlarımı hızlandırdım, aceleyle binanın batı tarafına dizilmiş bireysel prova odalarına doğru yürüdüm.

Koridor iyninin en iyisi yıldızların, dünya çapındaki konserlerde kullandığı çeşitli eşyalar ve sahne malzemeleriyle doluydu. Özel eşyaların yarısının üzerinde Electric Flower ve Kang Jina'nın işareti vardı. Jina, altın plaket kazanan bir efsane ve K-pop'un son birkaç yıl içerisinde gördüğü en ünlü ve en başarılı kız grubunun lideriydi. İlk sırada çıkış yapıp o yeri hiç kaptırmamışlardı. DB'ye kaydolduğum zaman o gruptaki kızlara tapardım, özellikle de Jina'ya. Artık onlara karşı daha büyük bir hayranlık besliyordum, çünkü oldukları yere gelebilmek için ne gibi zorluklara katlandıklarını biliyordum. Ama bir yanımda geride bıraktıkları kızlara ne olduğunu merak ediyordu. Gruba giremeyen kızlar.

Ben zirveye çıkan mı, yoksa gölgede kalanlardan mı olacaktım?

Koridorda bas müzik duyulurken odalardan birinin içine baktıca, ikinci sınıf bir adayın Blue Pearl'e ait ünlü "Don't Give Up on Love" dansını çalıştığını gördüm. Kız, kol hareketlerini yapmayı beceremeyip oradan oraya savruluyordu. En sonunda güç bela hoparlörün yanına gidip şarkıyı baştan başlattı. Onun bu halini görünce içim acıdı. Alnından akan terden ve kıpkırmızı olmuş yanaklarından, saatlerce burada çalıştığı belliydi. Ama bu, bir aday için normal bir gündü. Koridorun sonuna gidip prova odalarının müsait olup olmadığını gösteren elektronik imza ekranına parmağımı bastırdım. Cumartesi günü için hâlâ biraz erkendi, bu yüzden akşamüstüne dek dans çalışmak için bir yer bulmayı umuyordum ama... Öf. İnanılır gibi değil. Odaların hepsi doluydu.

Ellerimi yumruk yaptım, vücut ısımın tavan yaptığını hissedebiliyordum. Lizzie haklıydı; ben bütün günlerini burada geçiren, gece saat dörde kadar prova odalarında dans edip şarkı söyleyen, aday evinde yatıp ertesi gün hepsini yeni baştan yapan diğer

adaylar gibi değildim. DB'ye kaydolduğum ilk zamanlarda, annem az kalsın gelmeme izin vermiyordu. Buraya gelmem ailemizi New York'tan alıp Seul'e getirmek demektir; kız kardeşimin okulundan ve arkadaşlarından, annemin ve babamın işlerinden vazgeçmesi demektir. Dahası, annem K-pop'un benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu. Aday hayatını, üzerimdeki ağır baskıyı, yıllarca süren eğitimi, estetik ameliyat skandallarını ise *hiç* anlamıyordu. Üç hafta boyunca anneme fikrini değiştirmesi için yalvardıktan sonra halmoni* öldü. Ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum, Leah ve annemle saatlerce ağlamıştık. Halmoni hayattayken, onu ziyarete gittiğimizde her sabah beni oturtup saçlarımı örer, kulağıma eski masallar fısıldar, o huzur veren sesiyle büyüyünce çok güzel, zeki ve zengin olacağımı söylerdi. Annem dersleri kaçırmamızı istemediğinden cenazeye gelmemize izin vermedi. O Kore'den dönene dek adaylık işini bırakmaya karar vermiştim, ama Umma beni şaşırtarak benimle bir anlaşma yaptı: Seul'e taşınacaktık ama hafta içi okula gidecek, eğitimimi alacak ve üniversite için seçeneklerimi açık tutacaktım. Cuma akşamından başlayarak her hafta sonu ise eğitim alacaktım. Birkaç yıl önce bir defasında anneme Halmoni'nin ölümünden sonra neden fikrini değiştirdiğini sormuştum, ama cevap olarak sadece boş bir bakış atıp enseme vurmuştu.

DB yöneticileri öncesinde Umma'nın fikrine pek sıcak bakmamıştı, ama her nedense Bay Noh benim için kuralları esnetmeye karar verdi. Umma (onun deyimiyle) "Amerikan kadın gücü" sayesinde olduğunu düşünse de Bay Noh'un gözdesi olan şanslı birkaç kişiden olduğumu biliyordum. Ben, adı sanı bilinmeyen adayların arasından alıp, özel ilgi göstermeye karar verdiği şanslı kızlardan biriydim. Gerçi aday eğitiminde, özel ilgi sadece fazladan stres demektir. Yine de bu pek görülmüş bir durum değildi ve adım çok geçmeden "Prens Rachel", DB'deki en şımarık adaya çıkmıştı; Amerikan pasaportu (ve Amerikalı tavırları) olan bir Koreli olmak, diğer adaylarla arama Büyük Okyanus'tan daha uzak

* Korece, büyükanne anlamında. (ç.n.)

bir mesafe koyuyordu. Aradan yedi yıl geçse de diğer adaylardan daha uzun süredir burada olsam da lâkap üzerime yapışıp kalmıştı.

Beni ne kadar sıkı çalıştığımaya göre yargılayacaklarını sanırdım. Hafta sonları DB binasında canım çıkana kadar prova yapıyordum. Hafta içleri gece sadece dört saat uyuyordum, çünkü ödevlerimi bitirdikten sonra saatlerce çalışıyordum. Her gün bir saat rahatsız edilmeden müzik odasında çalışabilmem için okuluma yalvarmışım, körelmemek için solfej çalışırdım. Ama buradakiler beni temiz kıyafetlerim, özenle taranmış saçım ve her akşam kendi yatağıma yatabildiğim için yargılıyordu.

En kötü tarafı neydi biliyor musunuz? Haklıydılar. Her biri bu işe günde yirmi dört saatlerini, haftada yedi günlerini adıyordu. Çoğu, aday evinde yaşıyor ve kendi evlerine ayda bir gidiyordu. K-pop'la yiyip, K-pop'la uyuyup, K-pop'la kalkıyorlardı. Nereden bakarsanız bakın, bununla yarışmam mümkün değildi. Ama yapmam gereken de tam olarak buydu.

Avucumun ucunu alnıma koyarak, derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Çıkış yapma yaşına yaklaşmam nedeniyle anneme tam zamanlı olarak eğitim görmeme izin vermesi için yalvarmıştım, ama aldığım tek cevap kararlı bir hayır olmuştu. Ergenlik yaşından çıktıktan sonra bir kız grubunda çıkış yapmanın neredeyse imkânsız olduğunu ona nasıl anlatabilirdim? Yaşımın geçmesine sadece iki yıl kaldığını nasıl açıklayacaktım? DB'nin son büyük DB Ailesi Turu'ndan hemen önce Electric Flower ile çıkış yapmasının üzerinden neredeyse yedi yıl geçmişti. DB'nin yakında yeni bir kız grubuyla çıkış yapacağı söylentileri aylardır etrafta dolanıyordu ve yedi yıl daha beklemeyi göze alamazdım. Yedi ay bile bekleyemezdim. O zamana kadar benim için çok geç olurdu. Çalıştığım her şey çıkış yapmak içindi, beni göz ardı etmelerine izin veremezdim. Umma ne derse desin.

“Rachel!”

Ellerimi yüzümden çekip normal bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım, kendimi Mina ile bir laf dalaşına daha hazırladım. Derin bir

nefes alıp gülümsedim, ama koridordan gelen sadece Akari'ydi; kalın siyah saç örgüsü arkasından dalgalanıyordu.

Akari Masuda'nın ailesi Seul'e o on yaşındayken, Japon bir teknoloji dehası olan babası Osan Hava Üssü'nden iş teklifi aldığında taşınmıştı. O zamanlar Akari, Tokyo'da büyük bir J-pop şirketi olan L-star'da eğitim görmeye hazırlanıyordu, ama ailesi küçük yaşta tek başına yaşamasını istememişti. Babası DB'nin programına girmesi için bağlantılarını kullanmıştı. Belki de ikimiz de Seul'de yabancı biri olmanın ne demek olduğunu anladığımız içindi, ama tanıştığımız ilk günden beri iyi anlaşıyorduk. Etrafındaki herkesle rekabet içerisindeyken arkadaş edinmek kolay değildi, ama Akari DB'de gerçekten güvendiğim sayılı kişilerdendi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu, koluma girerken. Dört yaşından beri bale yapıyordu, bu yüzden hareketlerinde dansçı zarafeti vardı.

"Medya eğitiminde" dedim kaygısızca. Akari gözlerimin altındaki koyu torbalara ve kıpkırmızı olmuş yüzüme bakınca beni nazikçe prova odalarından uzaklaştırdı.

"Eh, ben de her yerde seni aradım. Yeni gelenlerin resmi selamlama törenini kaçırıcaksın diye endişelendim!"

Olduğum yerde durarak homurdandım. "Ah, olmaz. Lütfen beni buna zorlama. Nefret ettiğimi biliyorsun."

"İster nefret et ister etme, 'resmi selamlama töreni aileyi temsil eder ve DB'de, aile her şeyden önce gelir,'" diye kıkırdadı Akari, yüzünü buruşturup DB Eğlence şirketinin CEO'su (veya kendi deyimiyle birbirine sıkı sıkıya bağlı DB ailesinin başı) Bay Noh'u taklit ederek. Ha. Akari kaşlarını oynattı. "Hem, açık büfe olacağını duydum."

Yemeği düşününce karnım guruldadı ve bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırladım. "Baştan söyleseydin ya" dedim, Akari'nin beni koridorda sürüklemesine izin vererek. "Bedava yemeğe asla hayır demeyeceğimi biliyorsun."

"Kim der ki?" diye sesini duyurmak için bağırdı Akari, ana lobiye çıkarken. Lobi derslere koşturan adaylar ve gelecek hafta

sonu Busan'da yapılacak olan Electric Flower konserine hazırlanan çalışanlarla kaynıyordu. Asya'daki Michelin yıldızlı tek şirket kafeteryası olan kafeteryanın önünden geçtik. Joe Jonas ve Sophie Turner gibi uluslararası yıldızlar bile sırf yemek yemek için buraya gelmişti. Kilolarımız her hafta ölçüldüğü için ne yazık ki adayların çoğu ve DB'nin temsil ettiği idoller buradan yararlanamıyordu. Sahnenin ortasında kostümlerin düğmelerinin kopmasını istemezdik, değil mi (şakaydı).

Parlak beyaz parkeleri ve tavandan sarkan endüstriyel görünlü demir avizeleriyle, konferans salonu kampüste en sevdiğim yerlerden biriydi. Sahne, stadyum turu deneyimini daha iyi yansıtabilmek için çarpıcı biçimde salonun ortasından yükseliyordu ve etrafında lüks, kadife kaplamalı sandalyeler vardı.

İlk sıraya geçip otururken Bay Noh'un sıra halinde dizilmiş yeni adaylarla birlikte sahnede durduğunu gördüm. Sahnedeki çocuklara baktım; diğer çocukların okulun ilk gününde hissedileceği gibi heyecanlı, kaygı dolu bir enerjiyle oldukları yerde kıpırdanıyor ve gülümsüyorlardı. Baştan aşağı Prada kıyafetiyle rüküş duran Bay Noh, her zamanki gibi gözüküyordu: Karartılmış camlı gözlüklerinin ardına sakladığı, tembellik yapan bir adayı kilometrelerce öteden görebilen delici bakışları vardı; ama babacan bir tavır takınma çabasıyla elini nazikçe yeni gelenlerin omuzlarına koymuştu.

Bay Noh geleceğin K-pop yıldızlarından oluşan bu yeni sınıfa onları bekleyen zorlukları anlatırken, gözlerim konferans salonunun kenarına dizilmiş masalarda bekleyen yemeklere takıldı. Jambon ve incirli sandviçler, gül kaplamalı halka çörekler, taze mango ve liçi ile dolu meyve tabaklarının olduğu Batı tarzı cömert bir sofraydı. DB yöneticileri ve kıdemli eğitimlerinden oluşan küçük bir grup çoktan masanın etrafına toplanmış, tıkınıyordu. Aralarında tanıdık parlak pembe bir saç görünce el salladım, bu DB'nin baş eğitmeni Chung Yujin'di. Yujin, Myeong-dong'da bir noreabang'da "Style" şarkısını söylerken beni keşfeden kişiydi. On bir yaşındaydım ve Leah ile yaz tatilin-

de Seul'e Halmoni'mizi ziyarete gelmiştik. Artık on sekiz yaşında daydım ama DB'de en çok saygı duyduğum kişi hâlâ Yujin'di, o benim akıl hocam, benim unni*'mdir. Akari dışında kimse geçmişimizi ve aslında ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyordu. Yujin K-pop adayı olarak hayatımın yeterince zor olduğunu söylerdi, Bay Noh'un bana olan özel ilgisi ve herkesten ayrı olan programım da cabası; bu yüzden herkese onun gözdesi olduğumu söyleyip işleri zorlaştırmak istemiyordu. Çaktırmadan bana el salladı. Yaşlı bir yönetici buruşuk elleriyle onu kolundan tutup çene çalmaya başlayınca onu dinlermiş gibi yaptı. Konferans salonunun öteki ucundan göz göze gelince dudaklarını oynatarak *Yardım et* dedi.

Kendi kendime gülümsedim, gözlerim masanın üzerinde asılı olan turuncu beyaz, büyük yazıya kaydı: CHOO MINA VE BABASINDAN, DB AİLESİNİN BİR PARÇASI OLMaktan GURUR DUYUYORUZ. BON APPÉTIT! Yüzümdeki gülümseme soldu. İşte bu bedava yemeğe hayır diyebilirdim.

"Benim iştahım kaçtı" dedim keyifsizce.

Akari baktığım yere bakınca yazıyı gördü. "Ah" dedi. Beni neselendirmeye çalışarak güldü. "Hadi ama, Mina o kadar da kötü değil."

"Benim resmi selam törenimde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Akari gözlerini kırıştırarak gülümsedi. "Haa, evet, o hikâyeye bayılıyorum."

DB adayı olarak ilk günümde, törende benden yaşça büyük adayların önünde resmi selam vermem gerektiğini bilmiyordum. New York'tan yeni gelmiştim; annem ve babam Koreli olsa da resmi selam ABD'de sık yapılan bir şey değildi. Çocukken sadece yeni yılda kiliseye gittiğimizde anne babamın arkadaşlarının önünde yapardım, o da tam resmi Kore selamıydı. Sonrasında elimize tutuşturdukları yirmi dolar için buna değerdi. Törenin yalnızca diğer adaylarla tanışmak için bir karşılama töreni olduğunu

* Korece, abla anlamında. (ç.n.)

sanıyordum. Yujin-unni kafamın karıştığını fark edince kulağıma eğilip kıdemli adaylara resmi selam vermem gerektiğini fısıldadı. Ben de öyle yaptım, sıra halinde dizilmiş yaşça büyük olan kızlara selam verdim. Sıra benim yaşımda olan Mina'ya geldiğindeyse sadece elimi uzattım, doğru (ve kibar!) olanın bu olduğunu sanıyordum. Mina'nın geçirdiği öfke krizinden, saçına tükürüp midesine tekme attığımı sanırdınız.

Akari kendisini hikâyeye kaptırmış, Mina'nın dünyada eşi benzeri olmayan sinir krizini taklit ediyordu. "Bu kaltak kendini ne sanıyor?" diye bağırды gülererek. "Sırf Amerika'dan geldi diye kendini bir şey mi zannetti yani? Biraz terbiyeli ol, çaylak." Gözlerimi devirdim, beni nasıl hemen Bay Noh'a ispiyonlayıp, bir sunbae olarak (senden daha deneyimli olan *herkese* böyle denirdi, bu kişi seninle aynı yaşta ya da senden daha küçük bile olsa) ona saygı göstermediğim için ceza almamı istediğini hatırlıyordum. Neyse ki Yujin buna bir son vermişti. Ama o zamandan bu yana, Mina beni mahvetmeyi kendine görev edinmişti.

"Tanrım. O öfkesi yok mu..."

"Ama sen yine de resmi selam vermedin, değil mi?" diye sordu Akari.

"Mina'ya selam vermem için babası zengin olan, egosu yüksek, kompleksli bir kızdan fazlası gerek" dedim.

"İşte benim kızım," dedi Akari, sırtımı sıvazlayarak. "Küçük Rachel seninle gurur duyardı." Ona bir gülümseme gönderdim, ama içim rahat değildi. Zamanı geri alabilsem, artık doğrusunu bilmeme rağmen yine de aynısını yapar mıyım? Evet demek istiyordum, Mina'ya ağzının payını vereceğime inanmak istiyordum, ama ben bile kendime karşı dürüst olup olmadığımın emin değildim. Bu sabah çalışma odasından koşarak çıktığımı hatırladım, diğer adaylarla çatışma yaşamaktan kaçınmak istemiştim. Yujin bana her zaman onlara aldırmamamı, eğitime odaklanmamı söylerdi, ben de içimden bu sözleri tekrarladım. Ama... on bir yaşındaki halim benimle gerçekten gurur duyar mıydı? Yoksa bir korkak olduğumu mu düşünürdü?

Akari ile sahnedeki törene katılıp, diğer kıdemli adayların arkasında sıraya girerek çaylakların resmi selam vermesini bekledik.

“Kusura bakma” diye tersledi Lizzie. “Prenses ve piyonu sıranın arkasına.” Yanımızdaki kızlar şaşırarak nefeslerini tuttu.

Yanımda duran Akari, hızla ona doğru döndü. “Sen kusura bakma” diye karşılık verdi. Yüzünü Lizzie’ninkine yaklaştırarak, bakışlarını öfkeyle ona yöneltti. “Biz senden daha kıdemliyiz. Hiçbir yere gitmiyoruz.”

Lizzie telaşlı bakışlarla, yüzünde kendinden emin bir gülümsemeye bizi izleyen Mina’ya döndü. Ama hiçbir şey söyleyemedi, Akari’nin haklı olduğunu ikisi de biliyordu. “Neyse ne” diye iç çekti, yenilgiyi kabullenerek. “Sonuçta yabancısınız.” Etrafımızı saran adaylar bize bakıp kıkırdadı. Bu kadarı yeterdi.

“Hadi gel, Akari” dedim; yanaklarım pembeleşmişti. “Buna değmez.”

Yürüme şeklinden Akari’nin küplere binmiş olduğu belliydi, sırtı dik ve kaskatıydı; yine de peşimden gelip beni takip etti. Buna değmez, dedim kendi kendime. Çaylak töreninde kavga etmek profesyonel bir davranış değil. Ben Mina gibi değilim.

Bunun yerine, yemek masasına doğru yürüdük. Yujin elimi tutup, kuvvetle sıktı. “Orada her şey yolunda mı? Biraz şey gözüküyordu... gergin.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Önemli değil. Endişelenecek bir şey yok.” Yujin’in kaşlarını kaldırmasına aldırmamaya çalışarak bir tabak aldım. Dalgın bir şekilde sandviçlere uzandım, midemde büyümeye başlayan bu utanç girdabını yiyerek gidermeye kararlıydım ama Akari elimi geri çekip başını salladı.

“Salatalık” dedi, tabelayı göstererek.

“İğrenç.” İrkildim, tabağıma bunun yerine kızarmış peynir ve pastırmalı bir pizza parçası koydum. “Sağ ol. Hayatımı kurtardın.”

“Arkadaşlar ne için var?” Gülümsedi. “Hem, 2017’deki korkunç salatalık felâketini yeniden yaşamaya niyetim yok. Bir parça salatalık yedikten sonra bütün kafeteryaya kustuğun gün hâlâ kabuslarıma giriyor.”

“Benim suçum değildi! Salatalıklar, sebze dünyasının koşma egzersizleridir! İnsanlar sağlıklı olduğunu düşündükleri için salatalığı seviyormuş gibi davranır, ama aslında en kötüsüdür. Hem ağızda korkunç bir tat bırakıyor. Bence yasadışı olmalı.”

“Üzgünüm, çingu*, ama salatalıkların teknik olarak meyve olduğunu sanıyordum” diye güldü Akari. Peçetemi buruşturup suratına doğru fırlattım.

Hangi K-pop adayı dersine girerseniz girin, orada dünyadaki en yetenekli gençlerden bazılarını bulabilirsiniz. Usta dansçılar, becerikli şarkıcılar ve tabii ki, dünya çapında birinci olan dedikoducular. “Saçını turuncuya boyattığını duydum” dedi Eunji.

“Herhangi bir turuncu da değil, BigM\$ney’deki Romeo’nun boyattığı özel tonun aynısı” diye araya girdi gümüş bir pantolon giyen birinci sınıf bir aday. Sesinden henüz ergenliğe bile girmediği belliydi.

Anlaşılan ders başlamıştı.

Tabii, bütün dedikodular tek bir kişiye odaklanmıştı: Grubu NEXT BOYZ, “True Love” single’ıyla birinci sırada çıkış yaptıktan sonra yıllıktaki en son plaketin sahibi olan, DB’nin en yeni K-pop yıldızı Jason Lee. Jason’ın kederli tenor sesinin gerçek aşkı bulmakla ilgili şarkısını duymadan kampüste, hatta Seul’de hiçbir yere gidemezsiniz. Bay Noh daha mutlu olamazdı. Anlaşılan tatlı, mütevazı, sadık Jason’ın arası yöneticilerle açılmış ve büyük bir kavga etmişlerdi, ama nedenini kimse bilmiyordu. Bir kutu Mil-kis yudumlararken, etrafta dönen teorileri dinleyip geçirdiğim günü unutmaktan memnundum.

“Bay Noh’un plak koleksiyonundan bir şeyler çaldığını duydum” diye fısıldadı kızıla kaçan kahverengi kaküllerin arasından üçüncü bir ses.

“Melek Çocuk mu? Çalmak mı? Hayatta yapmaz!”

“Yapsa bile Bay Noh fark eder mi ki? Onun bin tane falan plağı var.”

“Şaka mı yapıyorsun? O plaklara takmış durumda.”

* Korece, kız anlamında. (ç.n.)

“Jason hırsızsa ne olmuş yani? Kovulmak için fazla tatlı!” Herkes başını sallayarak onayladı.

İnanamayarak başımı salladım. Çalıntı plaklar ve saç boyası mı? DB dedikodu kazanının uydurabileceği en iyi şey bu muydu yani? Birkaç ay önce Suzy Choi adında bir kız aday eğitimin ortasında birden kovulunca, uyuşturucu bağımlısı olduğu ve torbacılarına binlerce dolar borçlandığı için onu Kamboçya’daki Kuzey Kore temalı restoranlardan birine sattıkları dedikodusu her yere yayılmıştı. Öte yandan Akari, Suzy’yi biriyle el ele tutuşurken gördüğünü iddia ediyordu, ama ben inanmıyordum. Suzy’nin, DB’nin, “kimseyle çıkmak yok” şeklindeki katı kuralını çiğnemesine imkân yoktu. Bu endüstride, yasak uyuşturucu kullanıma inanmak yasak erkeğe arkadaşına inanmaktan daha kolaydı. Geçen yıl başka bir zaman ise, annem ve babam pazar günü çalıştığı için Leah’yı yanımda getirmiştim. Leah’nun aslında benim gayrimeşru çocuğum olduğu ve hafta içi ona baktığım için eğitime katılmadığıma dair dedikodular yeni durmuştu. Tabii, Leah’dan yalnızca beş yaş büyük olmamı kimse umursamamıştı.

“Daha çok prova yapmaya odaklanmalıyız, dedikodu yapmaya değil” dedi Mina. Gerinip, Bay Noh’a bakarak ayağa kalktı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kendini daha fazla belli edemezdi.

Beni gözüne kestirerek yanıma geldi. Elimdeki tabağa bakarak gülümsedi. “Rachel. Resmi selam törenine katılmadığın için üzgünüm. Bu işin ne yaptığını bilen birine bırakılması daha iyi, sence de öyle değil mi? Ama umarım yemekleri beğenmişsindir.”

Bu kadarı yeter. Bugün Mina’ya yeterince katlandım. “Evet” dedim neşeyle, tabağımdan bir parça pastırma alıp ağzıma atarak. “Neyse ki doğal olarak ince olduğum için yediklerime dikkat etmem gerekmiyor.” Onun tabağındaki soyulmuş kereviz ve dotori-muk’a* imalı bir bakış atarken yanımdan geçen bir grup aday gözlerini kocaman açarak kıkırdadı.

Mina gözlerini şaşkınlık ve öfkeyle kıstı, karşılık vermeme alı-

* Meşe palamudundan yapılan, Güney Kore’ye özgü bir tür jöle. (ç.n.)

şık değildi. Eminim bana hesabını ödecekti. Sesini yükselterek, “Bu akşam boşsanız Akari ile aday evine gelip vokal provası yapmak ister misiniz? Cumartesi gecesi kızlarla hep yaparız, geri kalmanı istemem,” dedi.

Aday evi. Evet, tabii. Umma hayatta izin vermezdi, Mina da bunu biliyordu.

Ben daha cevap veremedim, Bay Noh yanımıza geldi. Anlaşılan Mina'nın yüksek sesli konuşması işe yaramıştı. En azından bütün o ekstra çalışma meyyesini vermişti, kız sesini nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

“Gece geç saatlere kadar çalıştığınızı mı duydum?” Bay Noh bakışlarını grubun üzerinde gezdirip en sonunda bana döndü. “Rachel, bu senin fikrin miydi?” diye sordu gülümseyerek. “En çalışkan adayımız!” Etrafımızda adaylar ellerinden geldiğince dik oturarak, sessiz bir şekilde her an dikkatleri üzerlerine çekmeye hazır bir şekilde beklerken Bay Noh sadece bana odaklanmıştı.

Mina, Bay Noh'un beni örnek göstermesine çok kızmış görünüyordu. Kendimi gülümsemeye zorlayarak cevap vermek için ağzımı açtım, ama Mina son anda araya girdi. “Orada olacağım, efendim!” diye bağırды, tabağındaki kereviz parçaları yere düşerken.

Bay Noh şaşkınlıkla gözlerini açtı, ama hızlıca toparlandı. “Ne harika bir davranış. Aferin size, Bayan... şey...”

“Choo. Choo Mina. Babam Choo Minhee.” Mina yüzünü astı. “İkiniz iyi arkadaşsınız.”

“Tabii, tabii, doğru, Minhee'nin kızı!” diye kahkaha attı Bay Noh, rahatlamış gözükerek. “Hatırlattığın için sağ ol.”

Mina'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Siz sağ olun, Bay Noh” dedi, sinerek. “Babamla yakında yine bir araya gelecek misiniz? Sizi Choo Şirketi Noel partisinde görmeyi çok istediğini söylemişti.”

“Evet, evet, onu arasam iyi olur” derken tebessüm ediyordu Bay Noh; sonra tekrar bana döndü. “Ne güzel arkadaşların var,

Rachel! Sen ve Mina yeni gelen adaylara örnek oluyorsunuz. Prova gecelerini alışkanlık haline getirmelisiniz.” Bay Noh bakışlarını üzerime dikince, gözlüklerinin camında kendi yansımasını gördüm. “Özellikle de yakında çıkış yapacak olanlarınız...”

Çok sinirlenmiştim, ama istifimi bozmadım. Mina kendini beğenmiş bakışlarıyla ensemde delik açıyordu, yine de Milkis’den bir yudum daha alıp gülümsedim.

“Tabii gelirim” dedim. Bay Noh onaylayarak başını sallarken, içeceğimi havaya kaldırdım. *Aileye ve başımın çok fena belada olmasın.* “Sabırsızlanıyorum.”

DEX KOPYA